

Марико Нагай
Автобиография

*Болката е рожба на мрака.
Наричаме я мъдрост. Тя е болка.
Рандъл Джаръл*

Ако беше по друго време и на друго място, ако боговете бяха по-милостиви и можеха да чуят молитвите ти, сега детето ти щеше да е на дванайсет. Лицето ѝ щеше да е спомен за твоето лице, или за това, което някога си била, но не си. Всяка нейна част щеше да ти напомня, че ти си тази, която я е родила: ръцете, лицето, дори начинът, по който накланя глава встрани, сякаш чува гласове, които не са тук, не са реални.

Ти я продаде. Не си казала на никого.
Никой не знае. Никой не трябва да знае.

Някой ще разкаже твоята история, ако не го направиш ти - на друго място, по друго време, след края на войната. Съпругът ти беше мобилизиран в последния момент и ти остана сама, без пари и без да знаеш език, за да оцелееш. Единственият багаж, който имаше време да вземеш, бяха дрехите на гърба ти и едно дете, всъщност бебе, което не спря да плаче по целия път до южната граница и след това в сградата на училището, в което намерихте подслон за няколко месеца. Казвах ти да ѝ удариш главичката в земята, да я задушиш, докато спи, за да млъкне, *запуши ѝ устата на тази ревла, ще ни открият, чуваш ли*. Ти не знаеше какво да направиш, не можеше да намериш храна за себе си, за да нахраниш детето. За да имаш мляко, реши да продаваш тялото си. По всяко време на деня и нощта, лягаше на земята с разтворени крака, а мъжете влизаха в теб на цената на филия хляб - цените бяха паднали, нали разбирате, жените бяха поевтинели, не бяха стока, която се търси. Имаше достатъчно жени за малкото останали мъже. Храната не стигаше, за да те засити, но беше достатъчно, за да продължиш да правиш, това, което правиш - да живееш, да дишаш, да чакаш да отворят границата, за да се качиш на някоя лодка и да прекосиш краткото разстояние до другия бряг на океана. Докато един ден детето спря да плаче и започна само да скимти. Нямах какво да направиш. В гърдите ти нямаше мляко; тялото ти започна да се самоизяжда отвътре и когато веднъж, в секундите между двама мъже, погледна към него, видя една остра рибена кост да стърчи от гърдния ти кош. Разбра, че това са ребрата ти. *Продавайте децата, продавайте децата*, възгласите бяха като песен; ти се отчая. Детето умираше, а ти нямаше какво да направиш. И я продаде. Продаде я, за да я хранят по-добре, да се грижат за нея, за да има шанс да живее. С парите си купи билет и се върна у дома. Загърби миналото, ожени се повторно и заживя останалата част от живота си, като се опитваше да забравиш.

Превод Борис Делирадев